

[Lannung.]

Udsving, er kun rimeligt her, hvor Vurderingens Resultat som sagt faar den ekstraordinære Betydning at indgaar som Led i henholdsvis Basis- og Slutformue. Jeg henstiller, om man ikke i alle Tilfælde kunde naa dertil, naar det kan paapeges, at særlige Forhold gør sig gældende.

Saaledes som § 6, Stk. 3, nu er blevet formuleret, vilde det være rimeligt at give de Ejendomme, f. Eks. af den Kategori, jeg lige har nævnt, der ikke nyder godt af Loftsregelen, fordi Grundværdien overstiger 2 000 Kr. pr. ha og i flere Tilfælde, hvor Grunden er forholdsvis værdifuld og Huset beskedent, udgør mere end 50 pCt. af Vurderingssummen, Adgang til ogsaa at faa 1936-Vurderingen prøvet eventuelt med den Virkning, at der findes Grundlag for, at Basisformuen sættes op. Eventuelt kunde man i Paragraffen have indført som et tredje Kriterium for at falde uden for Loftsregelen — jævnsides med Regelen om de 2 000 Kr. og at Grundværdien udgør mere end 50 pCt. af Vurderingssummen —, at Vurderingssummen ikke overstiger f. Eks. 25 000 Kr. Paa denne Maade vilde de mindre Ejendomme af den Kategori Ejendomme, jeg her taler om, komme til at nyde godt af Loftsregelen, hvad de ikke gør i Øjeblikket, og dette kunde ske, uden at de store Spekulationsarealer og lignende blev omfattet deraf og saaledes kom i Dækning; det sidste har jeg intet Ønske om.

Med Hensyn til § 6, Stk. 1, Punkt c, angaaende Anskaffelser i Stigningsperioden under det mig, at man ikke har holdt Formuleringen noget nærmere til den tilsvarende Bestemmelse i § 5, Stk. 3, i Loven om den ekstraordinære Formueopgørelse pr. 23. Juli 1945. Jeg synes det havde været hensigtsmæssigt med lidt større Kongruens, i hvert Tilfælde med Hensyn til de Formueobjekter, der findes nævnt i Opgørelsesloven, navnlig Objekter, der er temmelig betydningsfulde, men som ikke nævnes i Eengangsskatte-loven. Dette vil der imidlertid formentlig blive Lejlighed til at tale lidt nærmere om i Udvalget.

Dobbeltbeskatningen, som § 18 og § 19 kan medføre, for saa vidt angaar Holdingselskaber, eller naar Spørgsmaalet er om Moder- og Datterselskaber, vil jeg gerne være med til at se nærmere paa i Udvalget. Jeg gaar ud fra, det er et af de Spørgsmaal, der vil være al mulig Anledning til at drøfte nærmere.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om at gøre Overførselen af den paalignede Eengangsbeskatning fra den enkelte Formuebesidder

til Staten saa let og lempelig som muligt, det saakaldte Transfereringsproblem, tror jeg, der vil blive Brug for større Imødekommenhed, end Loven giver Udtryk for i § 37. Jeg tror ikke, at § 37 er fuldt tilstrækkelig i saa Henseende. Der burde være noget videre Adgang til Henstands- og Afdragsordning for den afdragspligtige imod Sikkerhedsstillelse, hvis det ønskes, navnlig i alle Tilfælde, hvor han kan paavise, at en tvungen Realisation vil virke uheldig og urimelig fra hans Synspunkt, selv om han ikke ligefrem kan dokumentere, at det drejer sig om en Velfærdssag eller lignende. Jeg tror, at faar vi ikke dette Problem klaret i denne Omgang, altsaa med andre Ord gjort Bestemmelsen i § 37 videre, er det sandsynligvis et af de Spørgsmaal, som Rigsdagen vil blive præsenteret for paa et senere Tidspunkt. I det hele taget er det jo ikke usandsynligt, at man vil komme tilbage til Rigsdagen paa adskillige Punkter med denne Lovgivning med Henblik paa Supplement, og jeg tror, at dette er et af de Punkter, hvor det er mest sandsynligt, at man forholdsvis hurtigt maa vende tilbage, hvis man ikke allerede nu gaar til en videre Formulering af § 37. Det samme gælder Dispensationsbestemmelsen, som jeg skal komme til om et Øjeblik.

§ 41, Stk. 2, bestemmer, at ogsaa ved frivillig Afhændelse skal en Nedsættelse af den afgiftspligtige Formuestigning kunne indrømmes, naar Afhændelsen er sket paa Grund af Alder eller Svagelighed. Hvis som det nævnes i et Eksempel i „Politiken“ forleden, en Mand har solgt sit Hus, fordi Familien er blevet mindre, og han derfor har købt et mindre Hus, eller han har fundet et andet, der ligger mere praktisk for hans Gerning, saa straffes han nu for Ombygningen. Han kommer til at svare Skat af den fulde Formuestigning ved Salget af det gamle Hus og maa svare til den fulde nye Ejendomsskyld for det nye. Saadan som Regelen nu er formuleret, kunde den maaske trænge til nogen Lempelse.

Dispensationsbestemmelsen i § 43, Stk. 5, som jeg nævnte for et Øjeblik siden, forekommer mig noget snæver. Det vilde være naturligt, hvis der var givet Finansministeren en noget videre Adgang til at bøde paa oplagte Urimeligheder, som der utvivlsomt vil vise sig mange af, maaske endda flere, end man venter. Dette Problem vil utvivlsomt være et af dem, som vi vil møde igen, som jeg antydede det før, hvis det ikke, hvad bedst var, løses allerede i denne Omgang. Vi er alle enige om, og